



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, Hradec Králové, Ulrichovo nám. 810, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, čj. KRPH-43991-3/ČJ-2011-0500OP, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, čj. KRPH-43991-3/ČJ-2011-0500OP, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.800,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Jiřího Špeldy do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 24. 10. 2011, čj. VS-1173/2011, kterým

nebylo vyhověno jeho žádosti o přepočtení a doplacení mzdy za přesčasové hodiny odpracované nad rámec stanovené pracovní doby v letech 2009 až 2011.

V jeho odůvodnění poukázal na ustanovení § 54 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), dle kterého lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Za důležitý zájem služby dle ustanovení § 201 téhož zákona se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Protože policie slouží veřejnosti a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti a plnit další úkoly na úseku vnitřního pořádku, je dle žalovaného postup, kdy jsou odstraňovány překážky, které brání v plnění těchto úkolů, postup v důležitém zájmu služby. Není proto rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání. Žalovaný poukázal i na možnost nařídit příslušníkovi ve výjimečných případech ve veřejném zájmu přesčas i nad rozsah 150 hodin v kalendářním roce, přičemž má zato, že právě s ohledem na úkoly a postavení Policie ČR ve společnosti je veřejným zájmem zajištění uvedených úkolů bezpečnostního sboru, a to i při případném nedostatečném personálním stavu. Příslušníkovi je dle ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas, zákon přitom nerozlišuje, z jakého důvodu je výkon služby přesčas nařízen, tj. zda byl nařízen v důležitém zájmu, při vyhlášení krizového stavu nebo ve veřejném zájmu. Zákon připouští nařídit 150 hodin přesčas v kalendářním roce v důležitém zájmu, v ostatních případech je to možné pouze při vyhlášení krizového stavu nebo ve veřejném zájmu a současně je příslušníkovi garantován za každou hodinu přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce nárok na náhradní volno v době tří kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo jinak v dohodnuté době.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce v roce 2009 konal službu přesčas v rozsahu 88,5 hodin, v roce 2010 v rozsahu 126 hodin a za dalších 23 hodin služby přesčas mu byl poskytnut služební příjem a v roce 2011 vykonal službu přesčas v rozsahu 138,5 hodin. Službu přesčas musí příslušník vykonávat na přímý pokyn svého nadřízeného nebo s jeho souhlasem, který může být učiněn i konkludentně nebo dodatečně. Ohledně odůvodňování nařizování služby přesčas žalovaný poukázal na ustanovení § 171 písm. h) zákona o služebním poměru, dle kterého se na toto nařízení služby přesčas nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, jedná se o rozhodnutí, které má povahu rozkazu vedoucího příslušníka, který plyne z potřeb služby. V této souvislosti žalovaný poukázal i na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2011, že příslušníci bezpečnostních sborů budou dál sloužit prvních 150 přesčasových hodin v roce bez nároku na peněžní odměnu nebo náhradní volno, čímž nevyhověl žádosti levicových poslanců, aby příslušná pasáž zákona o služebním poměru byla zrušena (pozn. soudu: žalovaný má bezpochyby na mysli nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 20/09).

K čerpání přestávek v práci žalovaný uvedl, že zákon o služebním poměru řeší situace, kdy z charakteru služby vyplývá, že její výkon nemůže být přerušen, režim

jejich čerpání upravuje ustanovení § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru. Poukázal na pokyn ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 6/2010 s tím, že výkon služby na operačním středisku v Rychnově nad Kněžnou byl organizován tak, aby se přestávky na jídlo a odpočinek u příslušníků konajících službu na tomto pracovišti nepřekrývaly a příslušníci se mohli vzájemně zastoupit.

Závěrem žalovaný nesouhlasil ani s názorem žalobce, že byl v důsledku převodu odsloužených přesčasových hodin do limitu 150 hodin poškozen chybou ve výpočtu průměrného měsíčního příjmu. Hodiny výkonu služby přesčas, za něž se dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru neposkytuje služební příjem, se nezahrnují do výpočtu průměrného služebního příjmu, neboť průměrný služební příjem se zjišťuje z hrubého služebního příjmu zúčtovaného k výplatě v rozhodném období a z odsloužené doby v rozhodném období. Za odslouženou dobu se přitom považuje doba, za kterou je příslušníkovi poskytnut služební příjem, a za rozhodné období se považuje předchozí kalendářní čtvrtletí.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Je toho názoru, že mu byly v období let 2009 až 2011 naplánovány služby přesčas v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o služebním poměru. Rozpor shledává zejména v neexistenci důležitého zájmu služby (tj. důvodu opravňujícího služebního funkcionáře službu nařídit) a v tom, že se jednalo o zajištění běžného výkonu služby v důsledku nedostatečného personálního obsazení služebního místa, nikoli o službu výjimečnou, jak požaduje zákon o služebním poměru. Absentuje i rozkaz k jejímu výkonu, neboť služba přesčas nebyla žalobci žádným způsobem nařízena.

Žalobce předně vytýká žalovanému separaci výkladu jednotlivých ustanovení zákona o služebním poměru, když ustanovení týkající se služby přesčas nezkoumá ve spojitosti s dalšími. Zdůraznil, že ustanovení § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru je nutně provázáno s ustanovením § 54 odst. 2 téhož zákona, v němž jsou konkretizovány podmínky a rozsah nařízení výkonu služby nad základní dobu v týdnu. Službu přesčas tak nelze nařizovat libovolně, nýbrž musí být naplněny zákonné předpoklady jako důležitý zájem a výjimečnost. Jen výkon služby přesčas nařízený z důvodu a v rozsahu stanoveném zákonem musí být ve služebním příjmu zohledněn. Naproti tomu služba přesčas, která není tímto způsobem nařízena, se ve služebním příjmu nepromítne a příslušníkovi za takto vykonanou službu náleží další příjem. Dle žalobce se žalovaný nezabýval meritem věci, tj. že v případě žalobce nebyly splněny pro nařízení služby přesčas základní zákonné podmínky, a pouze odkazuje na veřejný zájem, přičemž zcela opomíjí podmínku výjimečnosti.

Žalobce vyslovil nesouhlas i s názorem žalovaného, že služební funkcionář není povinen příslušníkům zdůvodňovat své rozkazy směřující k výkonu služby a jejímu rozvržení a taktéž k nařizování služby přesčas. Sice nemusí zdůvodňovat nařízení služby jako takové, ale musí být schopen zdůvodnit, z jakého důležitého zájmu služby přesčas nařídil, a to právě z důvodu, aby bylo možno stanovit, zda bude služba přesčas ve služebním příjmu zohledněna či nikoliv. Dle žalobce se tak žalovaný ani orgán prvního stupně nevypořádali s určením rozdílu mezi

naplánovaným výkonem služby a nařízeným výkonem služby přesčas a odůvodnění jejich rozhodnutí neobsahuje informace, kdy a z jakého důvodu měla či má být služba přesčas nařízena. K dokreslení celkového stavu žalobce popsal i provoz pracoviště, na kterém byl zařazen. Nikdy zde nebyl vydán žádný rozkaz či nařízení ke stanovení výkonu služby přesčas, pokud ano, žalobci o tom není nic známo. Výkon služby byl vždy plánován tak, aby byl zajištěn pouze běžný provoz, nikoli pokryta výjimečná situace či důležitý zájem. Dle žalobce si služební funkcionář byl předem vědom, že u všech příslušníků na pracovišti bude k zajištění běžného výkonu služby ve velkém rozsahu využívat ustanovení § 54 zákona o služebním poměru a plánovat tak výkon služby nad základní dobu služby v týdnu do běžných směn. Je tak nesporné, že jediným důvodem k takovému plánování služby přesčas byl personální podstav na pracovišti, což není zákonným důvodem pro nařízení takové služby.

Žalobce upozornil rovněž na to, že u něho došlo ke snížení průměrného hodinového služebního příjmu, který představuje základ pro výpočet náhrady za dobu čerpání řádné dovolené, a to z důvodu naplánování v systému EKIS II vyššího fondu služby oproti základnímu. Pokud by byl výkon služby přesčas nařizován v souladu se zákonem, nedošlo by u něho k propadu hodinového průměru služebního příjmu a tím k vyplacení nižší náhrady za dobu čerpání dovolené. Dle žalobce docházelo i k takovým jevům, že řádná dovolená byla plánována zpětně do předem naplánovaného harmonogramu směn mezi odsloužené směny, na které připadaly dny volna tak, aby byl naplněn co nejvíce limit do 150 hodin a na další kalendářní rok byl převeden co nejmenší počet dnů řádné dovolené.

Dle žalobce se žalovaný nezaobíral ani skutečnou otázkou čerpání přestávek ve službě v roce 2010 na pracovišti žalobce, které byly plánovány v rozporu se zákonem. Namítal i to, že byla porušena rovnost mezi příslušníky bezpečnostního sboru, neboť služba nad rámec základní doby služby v týdnu byla nařízena jen několika policistům včetně žalobce. Závěrem pak podotkl, že byl zkrácen na svých právech i tím, že mu nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně k podkladům a tyto případně doplnit.

V doplnění žaloby žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 6 Ads 151/2011-126, který již rozhodoval v obdobném případě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Se žalobními námitkami se neztotožnil a setrval na své dosavadní argumentaci. Připustil, že v letech 2009 až 2011 nebyla vždycky všechna služební místa na pracovišti žalobce obsazena, je však podstatné, že služební funkcionář odpovídá za činnost celého jím řízeného útvaru policie. Zákonem stanovené přesčasové hodiny v rozsahu 150 hodin museli odsloužit i jiní policisté. Operační pracoviště, kde byl žalobce zařazen, koordinuje operační činnosti při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky a koordinuje opatření pro mimořádné události a krizové stavy. Dle žalovaného si proto nelze představit situaci, kdy by bylo operační pracoviště nečinné v důsledku nedostatečného obsazení. Jestliže tedy služební

funkcionář za daného stavu nařizoval v operačním pracovišti službu přesčas, jednal v důležitém zájmu služby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobce tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce požádal o přepočítání a doplacení služebního příjmu za odpracované hodiny nad rámec základní doby služby v letech 2009 až 2011, doplacení služebního příjmu za dobu čerpání přestávek ve službě v období od 1. 4. 2010 do 31. 12. 2010 a doplacení služebního příjmu za řádnou dovolenou za uvedené období, a to z důvodu snížení čtvrtletních hodinových průměrů následkem průběžného nevykazování řádně odsloužených hodin v jednotlivých měsících. Této jeho žádosti nebylo vyhověno a odvolání proti tomu bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Předně je nutno konstatovat, že otázkou aplikace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru se zabýval již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 6 Ads 151/2011-126 (dostupný na www.nssoud.cz), na což ostatně poukazoval i žalobce. Ve zmíněném rozsudku tento soud vyslovil, že stěžovatel (tj. krajské ředitelství Policie České republiky) si ustanovení § 54 odst. 1, dle kterého lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, ve spojitosti s § 201 téhož zákona a zákonem č. 273/2008 Sb. vyložil tak, že postup, kdy jsou odstraňovány překážky, které brání v plnění úkolů stanovených zákonem č. 273/2008 Sb., je postup v důležitém zájmu služby, přičemž není rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, neboť podstata je splnění právě těchto úkolů. S takovým výkladem platné právní úpravy se Nejvyšší správní soud neztotožnil a konstatoval, že „... *předpoklad výjimečnosti služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Z toho, co stěžovatel uvádí, lze dovodit, že práci přesčas lze nařídit vždy, kdy je služebnímu funkcionáři známo, že výkon služby nebude možné zajistit s určitým počtem příslušníků v určitém časovém prostoru. S tímto názorem by bylo možno souhlasit, kdyby ustanovení § 54 odst. 1 služebního zákona znělo tak, že: příslušníkovi lze nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Takto však uvedené ustanovení nezní, neboť předpokládá, že k nařízení výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Tento důležitý zájem služby nelze pak shledat v tom, když je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby ... lze si představit vznik neočekávané situace způsobené např. momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů, jež by byla oprávněně subsumovatelná pod § 54 resp. § 201 služebního zákona*“.

Dle krajského soudu jsou uvedené závěry Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Služba přesčas je v ustanovení § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru upravena jako služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. Podle odstavce prvního tohoto ustanovení ji lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby a nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Nad tento rozsah lze nařídit službu přesčas jen za podmínek stanovených v odstavci druhém téhož ustanovení, tj. při vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, a to po dobu krizového stavu nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu. Služební příjem je příslušníkovi stanoven právě s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Co je důležitý zájem služby upravuje služební zákon v ustanovení § 201 odst. 1 jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

Z uvedeného vyplývá, že zákon stanoví podmínky, za kterých lze příslušníkovi nařídit výkon služby přesčas. V takovém případě se rozsah 150 přesčasových hodin v kalendářním roce považuje za zohledněný ve služebním příjmu za výkon služby a příslušník za řádně odpracované hodiny v rámci výkonu služby přesčas v uvedeném rozsahu další služební příjem nedostane. Návazně na to pak i dle ustanovení § 125 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, popř. poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku až za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce.

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku zdůraznil, že předpoklad výjimečnosti předmětné služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Jednou z těchto podmínek je podmínka důležitosti zájmu služby, jejíž výklad a aplikace jsou mezi účastníky zejména sporné.

Pojem „důležitý zájem služby“ definuje poměrně široce ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, které za něj považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že Policie ČR slouží veřejnosti a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti a plnit další úkoly na úseku vnitřního pořádku. Bezpečnostní sbor je povinen zajistit plnění úkolů podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, včas a kvalitně a dle žalovaného je proto postup, kdy jsou odstraňovány překážky bránící plnění těchto úkolů, postupem v důležitém zájmu služby, a není proto rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, neboť podstatné je splnění právě těchto úkolů. S takovým výkladem žalovaného se však s ohledem na shora uvedené ztotožnit nelze. Dle takového výkladu by totiž bylo možno předmětnou práci přesčas nařídit prakticky vždy, kdy jde o plnění úkolů Policie ČR, resp. kdy jsou odstraňovány jakékoliv překážky v jejich řádném a včasném plnění. Tedy i v případě, jak bylo aplikováno žalovaným v posuzované věci, kdy je na určitém pracovišti dlouhodobý

podstav počtu příslušníků oproti počtu plánovanému a služebnímu funkcionáři je známo, že se stávajícím počtem příslušníků nebude možné zajistit výkon služby. Ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru však předpokládá, že k nařízení výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Z toho je zřejmé, že zákonodárce nepředpokládal využívání služby přesčas v rozsahu 150 hodin u každého příslušníka automaticky, ale jako výjimečné (sporadické) opatření. Za výkon služby v důležitém zájmu služby proto nemůže být paušálně označena každá činnost (plnění úkolů) policejního sboru jako taková, ale musí jít o mimořádné (výjimečné) opatření. Důležitý zájem služby je proto nutno dovozovat v každém jednotlivém případě. Tento důležitý zájem služby přitom nelze shledat v takovém postupu, jak poukázal i Nejvyšší správní soud, kdy je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí tedy vyplývá, že žalovaný pro zdůvodnění postupu nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby považoval za podstatné pouze již samotné zajištění plnění úkolů policejního sboru, a to bez rozlišení, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání. Takové odůvodnění tedy nemohlo obstát, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů byla práce přesčas v předmětném rozsahu žalobci nařizována. Jestliže byla nařízena v důležitém zájmu služby, bylo nutno odůvodnit tento důvod v každém jednotlivém případě, což žalovaný neučinil. Krajský soud tak neměl možnost posoudit, zda byl postup služebnímu funkcionáře při nařízení služby přesčas v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 (příp. odst. 2) zákona o služebním poměru a zda jsou tedy nároky žalobce oprávněné, příp. v jakém rozsahu. Napadené rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů.

Pokud žalovaný opakovaně poukazoval na ustanovení § 171 písm. h) zákona o služebním poměru, podle kterého se na nařizování služby přesčas nevztahuje řízení ve věcech služebnímu poměru, takže vedoucí příslušník není ve smyslu uvedeného ustanovení povinen odůvodňovat nařizování výkonu služby přesčas, lze s ním obecně souhlasit. Pokud jsou však uplatňovány nároky vyplývající z nesprávné aplikace § 54 odst. 1 služebnímu zákona, jako v nyní posuzovaném případě, je nezbytné, aby byl žalovaný schopen zcela zřetelně odůvodnit a současně jednoznačně prokázat, že služba přesčas není využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava.

Další žalobní námitka týkající se doplacení služebnímu příjmu za řádnou dovolenou za uvedené období z důvodu snížení čtvrtletních hodinových průměrů, ke kterému mělo dojít následkem průběžného nevykazování řádně odsloužených hodin v jednotlivých měsících, a následného vyplacení nižší náhrady za dobu čerpání dovolené, úzce souvisí a navazuje na předchozí otázku samotného nařizování služby přesčas, kterou bude žalovaný znovu řádně posuzovat.

K otázce čerpání přestávek ve službě v roce 2010 na pracovišti žalobce a jejich plánování, které bylo dle žalobce v rozporu se zákonem, je nutno konstatovat, že dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se přestávka ve službě na jídlo

a odpočinek nezapočítává do doby služby. Je tedy zřejmé, že se žalobce nemůže domáhat doplacení služebního příjmu za dobu jejich čerpání. Jestliže měl zato, že plánování přestávek na jídlo a odpočinek, resp. způsob zajištění přiměřené doby pro jídlo a odpočinek, byl stanoven služebním funkcionářem v rozporu se zákonem, měl se bránit již proti samotnému nařízenému režimu čerpání přestávek.

Žalobcem obecně namítané porušení rovnosti mezi příslušníky bezpečnostního sboru z důvodu, že služba nad rámec základní doby služby v týdnu byla nařízena jen několika policistům včetně žalobce, krajský soud z podkladů založených ve správním spise nezjistil. Z přehledu hodin služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce 2009, 2010 a 2011 předloženého žalovaným vyplývá, že u ostatních policistů na operačním odboru – pracovišti v Rychnově nad Kněžnou nejsou vykazovány výrazně odlišné hodiny služby přesčas oproti žalobci.

Námítka žalobce, že byl zkrácen na svých právech i tím, že mu nebylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně k podkladům a tyto případně doplnit, byla vznesena také pouze v obecné rovině. Proto lze rovněž obecně konstatovat, že účastník řízení má bezpochyby právo na seznámení se se shromážděnými podklady před vydáním rozhodnutí a případné vyjádření se k nim. K tomu v řízení před orgánem prvního stupně skutečně nedošlo, jak připustil i žalovaný. Žalobce však neuvádí, co konkrétně tato vada řízení v jeho případě způsobila a jaký měla vliv na zákonnost konečného, tj. nyní napadeného, rozhodnutí. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce tuto námitku nevznnesl ani v odvolání ze dne 1. 11. 2011 proti rozhodnutí orgánu prvního stupně.

S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, proto jej zrušil pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. února 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu